

дългогодишно отсъствие въ нѣкоя отдалечена страна. Тѣ ни отведоха въ отдѣлна стая всѣкого едного отъ насъ и ни казаха, че, до като сме въ Лондонъ, тѣ искатъ да сме у тѣхъ редовни гости, най-малко всѣка сѣбота до понедѣлникъ сутринята. Смаяни отъ това гостопримство и отъ тази любезность, ние просто не знаехме, нито какво да кажемъ, нито какъ да благодаримъ. Слѣдъ една малка почивка, на гости у тѣхъ дойдоха и други лица отъ сѣсѣдството, приятели и приятелки на кжщата. Ние бѣхме прѣдметъ на особено внимание отъ страна на всички. Всички ни питаха за България, за приема ни у лордъ Дерби, за посѣщението ни въ градския домъ при лордъ Мера, но всички се чудѣха, че ние не бѣхме видѣли още Гладстона и всички си принасяха услугитѣ да ни прѣпоръчатъ, да ни заведатъ дори сами при него. За България ни питаха съ таквизъ подробности, че не веднажъ и дважъ ние се затруднявахме въ отговора си. Особено пѣкъ племеницата на г-жа Janson мисъ *Фени Хамилтонъ* знаеше отъ кореспонденцитѣ въ „Daily News“ тѣй добръ всички подробности относително до послѣднитѣ турски злодѣяния, че споменуваше изустъ дори и имената на разрушени български села, още и на нѣкои лица, между които и многострадателната Райна. *Фени Хамилтонъ* разказваше за всички тия нѣща съ дълбока прочувственостъ, съ сърдечна милостъ и съ живо съчувствие къмъ тѣй измжчения български народъ. И тя, интелигентна, религиозна и чувствителна млада дѣвойка, не можеше да разбере, какъ просвѣтенитѣ християнски правителства, какъ именно могъществена Англия могатъ да слушатъ и да търпятъ тѣй равнодушно таквизъ злодѣйства, вършени прѣдъ очитѣ имъ върху единъ християнски народъ въ цивилизувана и християнска Европа. И, като разказваше прочувствено за всичко това, тя